

Տ Ր Տ Մ Ո Ւ Թ Թ Ե Ն

Հալեցաւ յամեցող վերջին ձիւնն ալ հիմա,
 Լեռներու մշուռոս կասարէն հեռակայ:
 Ծլեցաւ, ծաղկեցաւ նշենին մեր բակի,
 Արեւուն մէջ կանաչ, սիրականչ մեղեդի:

Սրափած քմբիրէն իր՝ երկիրն է կարծես,
 Կը գաղթեն ետ նորէն արագիլ ու ծիծառ,
 Կարօտի անորոշ կը սանջէ կանչ մը հեզ.
 Կը սափնան մողէզներ արեւուն սակ պայծառ:

Ու հազար ձայնով հեւքն է նորէն գարունին.
 Քարերէն ու հողէն կը բխի լոյս, ծիծաղ.
 Հաւասալ չես կրնար թէ ձմեռ էր երէկ,
 Փոքորիկ ու անձրեւ, ամայի, անկենդան:

Խննոյփին մէջ այս մեծ բայց սրտում ես՝ որքան.
 Իրարու դէմ փակուած աշխարհներ դուն ու ան...
 Հողիիդ մէջ անձայն կը ձիւնէ անդադար,
 Ու գարունն այնտեղ ետ՝ ալ երբեք չի դառնար:

Վ.Ա.ՀՐՈՄ ՄՍՎԵՍՆ

ՍԵՐՄՆԱՅԱՆԻ ՊԷՍ

Ինչ լաւ է զուլալ երկինքը լազուր,
 Բացել են ուրախ համբէ՛քը գիւղի.
 Հողի զաւակն է դէպի դաւո՛ս վազում,
 Կարօտ արելի ...:

Լիայոյս, բարի սերմնացանը վեհ,
 Յանձնում է առաւ իր սերմը հողին,
 Եւ աչկերն որպէս յոյսի զոյգ ջահեր՝
 Յառած արելին ...:

Այն ջահել, զգաստ սերմնացանին պէս,
 Յոյզերս, ան, հեզ յանձնել կ'ուզէի.
 Սերմնացանի պէս միտ հաւասալ հեզ՝
 Ինչպէս նա հողին ...:

Վ. ԳՐԻԳՈՐԵԱՆ